

POPLETENÁ POHÁDKA

Jiří Žáček

Byl jednou jeden Honza a ten byl tuze hloupý. Jednou šel kolem rybníka, kde kvákaly žáby: „Kva, kva, kvak!“ Honza se na ně podíval a povídá: „Tahle panna to není – ta taky ne – tahle je Zlatovláska.“ Sklonil se k ní a políbil ji. Růženka procitla ze stoletého spánku, otevřela oči a usmála se na prince: „Kdepak jsi byl tak dlouho, Broučku?“ „Byl jsem na chvílku u kmotřičky pod dubem.“ „A copak jsi tam dělal?“ „Jed jsem, sněd jsem: kaši z rendlíka, ucháč mlíka, pecen chleba, mámu, tátu, děvečku s jetelem, sedláka se senem, pasáka s prasaty, ovčáka s jehňaty – a tebe taky ještě sním!“ „Ani nápad!“ štěkla macecha. „To by tak hrálo, ty šmudlo! Na zámku bys nám byla jen pro ostudu!“ A když je kočár odvezl na zámek, Popelka se dala do práce. Postavila na stůl hrneček a poručila: „Hrnečku, vař!“ Hrneček se dal do vaření a brzy byl plný medové kaše. „To je všechno? A víc nic?“ divil se Rumcajs. Nabil do pistole žalud a silně vystřelil, že to bylo slyšet z lesa Řáholce až do města Jičína. I poslala bába dědka, aby se šel podívat, že se jí zdá, jako by někdo loupal perníček. Šel dědek ven a ptá se: „Pověz, kdo je v zemi zdejší nejhezčí a nejkrásnější?“ Zrcadlo se zakalilo a odpovědělo: „Tady ho máme, pane sultáne. Je to slovutný a světoznámý lékař Dr Voštěp; abyste věděl, jaký je to doktor, tedy do práce je jako Dr Ak, je placen jako Dr Ahorád, jí



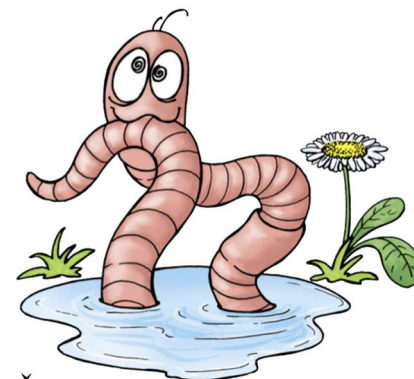
jako Dr Avec a pije jako Dr Omedár.“ Dlouhý ho vzal na ramena, natáhl se a šel – co krok, to dvacet mil. Bystrozraký pak upřel na horu své žhavé oči, skála se rozskočila na tisíc kusů a mezi nimi se třpytil drahý kámen. Káča ho chňapla, ale v tom okamžiku se myslivec proměnil v čerta a letěl s ní rovnou k peklu. Zabušil na pekelnou bránu a zvolal: „Smolíčku, pacholíčku, otevři nám svou světničku, jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme.“ Kozlátka se všecka polekala a řekla: „Ó je, to není naše maminka; naše maminka má tenčí hlásek, jako panímámin vlásek. Neotevřeme!“ A taky že neotevřela. A Jonatán začal štěkat samou radostí, haf, haf, haf, a Mach s Šebestovou štěkali taky a celá třída štěkala, dokonce i paní Kadrnožková s paní učitelkou štěkaly, a kdo šel kolem, ten si říkal, no ne, tolik radosti jsem už dlouho neviděl!

(Jiří Žáček dětem; ilustrovala Vlasta Baránková)

JAZYKOLAMY

Jiří Žáček

Osol si solí lososa.
Bylo-li by libo ryby?
Žížala v louži žužlá žoužel.
Konec pranic pro nic za nic!
V Litomyšli mi vyšili na šle mašli.
Pan Kaplan u kaple sklapl paraple.
Kup si, Květo, poupě, je to skvělá koupě.



(Jiří Žáček dětem)

ŘÍPA VELKÁ JAKO ŘÍP

Jiří Žáček

Sázal sedlák, sázal řípu
nedaleko hory Řípu.
Vyrostla mu převeliká –
řípa velká jako Říp.
Sedlák tahá, tuží svaly:
Prach a broky! Řípa drží,
jako by ji přikovali!
Volá sedlák, volá selku:
Pomoz, ženo! Když se přidáš,
půjde nám to líp –



vytáhneme spolu řípu
velkou jako Říp!
Tahá sedlák, tahá selka.
Zabrat! Hej rup! Tužme svaly!
Hrom do škopku! Řípa drží,
jako by ji přikovali!
Volá selka, volá vnučku:
Pomoz, vnučko! Když se přidáš,
půjde nám to líp –
vytáhneme spolu řípu
velkou jako Říp!

Tahá sedlák,
tahá selka,
tahá vnučka.
Zabrat! Hej rup! Tužme svaly!
Jejdanečky! Řípa drží,
jako by ji přikovali!

Volá vnučka, volá psíčka:
Pomoz, psíčku! Když se přidáš,
půjde nám to líp –
vytáhneme spolu řípu
velkou jako Říp!

Tahá sedlák,
tahá selka,
tahá vnučka,
tahá psíček.
Zabrat! Hej rup! Tužme svaly!
Hadry cucky! Řípa drží,
jako by ji přikovali!
Volá psíček, volá kočku:
Pomoz, číčo! Když se přidáš,
půjde nám to líp –
vytáhneme spolu řípu
velkou jako Říp.

Tahá sedlák,
tahá selka,
tahá vnučka,
tahá psíček,
tahá kočka.
Zabrat! Hej rup! Tužme svaly!
Jéminkote! Řípa drží,
jako by ji přikovali!
Na pomoc jim přišla myška:
Když se přidám,
půjde vám to líp!

Tahá sedlák,
tahá selka,
tahá vnučka,
tahá psíček,
tahá kočka,
tahá i ta myška vzadu –
a vtom rup! a bác! a hopla!
Svalili se na hromadu –
sláva, nazdar! Už je venku
řípa velká jako Říp!



(Dobrý den, dobrou noc)